

samlede Kommissions Anskuelser . . . Dette Resultat er kun blevet muligt derved, at Kommissionens enkelte Medlemmer uden Hensyn til deres forskellige Grundopfattelse af, hvorledes en rationel Skatteordning burde bygges op fra nyt af, have samlet sig" o. s. v., o. s. v. Men hvorledes kan det egentlig være forsvarligt, at Medlemmerne af en Skattekommission samle sig om Forslag uden Hensyn til deres forskellige Grundopfattelse af, hvorledes en rationel Skatteordning bør bygges op? Det, vi skulle have at vide, er jo netop, hvad der er deres Opfattelse af en rationel Skatteordning; og om der i saa Henseende er Uenighed, gør jo ikke det allermindste, thi det, Rigsdagen kunde ønske ved at faa nedsat en Kommission, var at faa Sagen alsidigt belyst og høre de Argumenter, som kunde blive fremførte fra forskellige Sider pro og contra. Naar det derfor siges, at man fra alle Sider i Kommissionen har udvist „Resignation“ og derfor er kommen til dette Forslag, om hvilket der er samlet „Enstemmighed“, bør dertil siges, at er der en Egenskab, som en Kommission paa ingen Maade burde være i Besiddelse af, er det den i og for sig smukke Egenskab: Resignation, nej, det, man kræver af en Kommission, er aldeles ikke Resignation, men Klarhed. Den skal lægge Sagen til Rette, saaledes at man kan se, hvorledes den forholder sig baade paa den ene og den anden Led. Men tværtimod synes der ofte at foresvæve Kommissioner den Opfattelse, at de ere et Stykke Lovgivningsmagt, at det følgerlig gælder om for dem at komme til et Kompromis. Det er en fuldkommen Misforstaaelse; og Rigsdagen gælder det om at komme til et Kompromis, her maa der vises Resignation, naar der overhovedet skal gennemføres noget positivt og praktisk — som Bismarck rigtig har sagt: Politik er det muliges Kunst. Det er en Opgave, som Kommissionen skal overlade til Rigsdagen: at skabe et Kompromis mellem de forskellige Strømninger og Anskuelser, at finde den Generalnævner, hvori de gaa op, og som derefter ved at faa Udtryk i Loven bliver gældende Samfundsvillie. Men det er en Misforstaaelse, at en Kommissions Opgave er saaledes at foregribe Begivenhedernes Gang; hvad man der bliver enig eller ikke enig om, er i og for sig fuldkommen ligegyldigt, deraf kan der intet praktisk Resultat komme.

Hvad derimod en Kommission^{er} burde gøre, men hvad denne ikke har gjort, er, som jeg gentagne Gange har sagt, at lægge Sagen til Rette for os. Som Følge deraf savnes der ogsaa Argumentation i denne

Kommissionsbetænkning i en Grad, som er fuldkommen overraskende. Der siges med Hensyn til Spørgsmaalet om Erhvervskommunens Skat, at der er rejst Krav om Ændringer paa 3 Punkter: Udvidelse af de skattepligtiges Kreds, Anvendelse af Kommunens Ligningsprocent og Retten til at forhøje og nedsætte Erhvervsindkomsten — og saa staa der med denne klassiske Linie: „Kommissionen erkender Berettigelsen af disse Krav“. Punktum! Det er saadant noget som: Hvorefter alle vedkommende sig haver at rette — Givet paa Vort Slot Amalienborg osv. osv. — det er den Rytme, der gaar igennem det. Men i og for sig er dette en fuldkommen tarvelig Oplysning, at disse 15—16 Herrer, eller hvor mange det er, erkende Berettigelsen af disse Krav. De skulle forklare os, *hvorfor* disse Krav ere berettigede, i hvor høj Grad eller i hvor ringe Grad de ere det osv.

Som Følge deraf skyder da ogsaa Lovforslaget, som det foreligger fra Kommissionens Side, over Maalet. Saaledes som jeg ser paa Sagen, er det i det hele en meget farlig Udvikling, man er kommen ind paa ved at konstituere Begrebet „Erhvervskommune“ som noget selvstændigt, der har Krav paa oven i Købet en overvejende Del af en Mands Kommuneskat. Hvad er det i det hele taget for et underligt Begreb: Erhvervskommune. Det er et Begreb, som intet har at gøre med den historiske Udvikling paa dette Punkt. Ved en Kommune har man fra Arilds Tid forstaaet det Sted, hvor vedkommende bor, og som er forpligtet saa at sige i alle Retninger overfor ham og overfor hans Børn i Retning af Skolegang og eventuel Forsørgelsespligt, med Hensyn til ordentlige Veje, Belysning osv. osv., som det ogsaa fornylig blev paavist af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen). Opholdskommunen — og Erhvervskommunen som saadan har intet med alt dette at gøre. Hvorledes vil man i det hele taget begrunde, at Erhvervskommunen skulde have noget som helst Krav? Lad os tage det sædvanlige Eksempel, at en Mand anlægger en Fabrik i en Nabokommune. Givet er det, at han derved skaber en Virksomhed, tilfører Kommunens Næringsliv et Plus. De fleste Arbejdere og Funktionærer, som knyttes til Virksomheden, ville bo i Nærheden af Virksomheden, altsaa i den vedkommende Kommune, ville købe deres Fornødenheder og lade deres Klæder og Sko sy hos vedkommende Kommunes næringsdrivende, det er altsaa et Plus til dens Næringsliv. Hvad nu den vedkommende Mand, Fabrikherren,